

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z **powództwa** Ł. C.

przeciwko A. A. z siedzibą (...) w N.

o odszkodowania z tytułu wypad. komunikacyjnych

- zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą (...) w N. na rzecz powoda Ł. C. kwotę 30.144,13 zł (trzydzieści tysięcy sto czterdzieści cztery złote trzynaście groszy) wraz z ustawowym odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty, z tym że od 1 stycznia 2016r. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą (...)w N. na rzecz powoda Ł. C. kwotę 4.731 zł (cztery tysiące siedemset trzydzieści jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód **Ł. C.** w pozwie skierowanym przeciwko **A. A. z siedzibą w N. (...)** domagał się zapłaty kwoty 31.265,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 lipca 2013 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez J. S. (sprawcę zdarzenia) z pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność powoda, który zgłosił szkodę pozwanemu i zażądał wypłaty odszkodowania z polisy OC sprawcy. Pozwany odmówił jednak powodowi wypłaty odszkodowania stwierdzając, iż do uszkodzeń jego pojazdu nie mogło dojść w okolicznościach opisanych w zgłoszeniu szkody. Powód, pismem z dnia 18 września 2014 r. wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w wysokości 14.859,04 zł, jednakże bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż kwestionuje roszczenie co do zasady, bowiem przeprowadzona przez niego analiza wskazała, że uszkodzenia należącego do powoda samochodu M. nie mogły powstać wskutek kolizji z pojazdem O.. Pozwany zakwestionował roszczenie także co do wysokości wskazując, że część uszkodzeń w pojeździe powoda

pozostaje bez związku przyczynowo-skutkowego ze szkodą, a ustalając wysokość szkody należy też uwzględnić niższą wartość pojazdu powoda wynikającą z wcześniejszych uszkodzeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki M. (...) o nr rej. (...). Sprawcą wypadku był J. S., kierujący pojazdem O. (...) o nr rej. (...).

/ **dowód** : oświadczenie sprawcy – k. 11-12, potwierdzenie sprawcy – 18-20, zeznania świadka J. S. – k. 177-178, zeznania świadka J. C. – k. 178-180, zeznania powoda – k. 180-181, pisemna opinia biegłego sądowego inż. M. T. wraz z kalkulacją naprawy – k. 202-218, opinie uzupełniające – k. 247-249 i k. 259-260/

Pojazd O. (...) o nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

/ **bezsporne** /

W dniu 24 lipca 2013 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany, pismem z dnia 7 października 2013 r., odmówił powodowi wypłaty odszkodowania z uwagi na fakt, że uszkodzenia pojazdów, które miały powstać w wyniku kolizji w dniu 20 lipca 2013 r., nie korelują ze sobą.

/ **bezsporne** , nadto: zgłoszenie szkody – k. 14-15, przyjęcie zgłoszenia – k. 13, pismo o odmowie wypłaty odszkodowania – k. 22/

Uszkodzenia samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), w zakresie opisanym w protokole szkody, mogły powstać w okolicznościach wskazywanych w zgłoszeniu szkody w wyniku zdarzenia z dnia 20 lipca 2013 r. Uszkodzenie lewego boku pojazdu mogło powstać w wyniku kontaktu z narożnikiem samochodu O. (...) o nr rej. (...), zaś przedniego segmentu – w wyniku ugodzenia w krawężnik. W samochodzie powoda uszkodzeniu uległ szereg elementów wskazanych poniżej. Do wymiany zakwalifikowano m. in.: tablicę rejestracyjną przednią, wykładzinę, kratę i zestaw mocujący zderzaka przedniego, błotnik przedni lewy, listwę ozdobną i zestaw mocujący błotnika przedniego lewego, drzwi przednie lewe, uszczelkę i listwę ozdobną drzwi przednich lewych, szkło lusterka zewnętrznego lewego, drzwi tylne lewe wraz z uszczelką, kondensator układu klimatyzacji, chłodnicę powietrza doładowanego, prowadnicę powietrza, oponę tylną lewą, płyn chłodniczy i płyn układu klimatyzacji. Oprócz wymiany powyższych elementów konieczne było zastosowanie także szeregu prac lakierniczych, konserwacyjnych i in.

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu stanowi kwotę 30.144,13 zł brutto, przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części w pełnej ich wartości (przy uwzględnieniu potrąceń (...) w wysokościach wskazanych w protokole szkody) i z uwzględnieniem średnich stawek za roboczogodzinę na poziomie 90 zł/rbg za prace blacharsko-lakierniczych, wg poziomu cen z daty szkody. Użycie części nowych i oryginalnych w żaden sposób nie wpłynie na wzrost wartości rynkowej samochodu

/ **dowód** : pisemna opinia biegłego sądowego inż. M. T. wraz z kalkulacją naprawy – k. 202-218, opinie uzupełniające – k. 247-249 i k. 259-260/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej. Wskazać należy, że przedmiotowa opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione oraz w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane przez Sąd pytania. Co prawda strona

pozwana wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego, jednakże ten wyjaśnił wątpliwości w opiniach uzupełniających, przy czym strona pozwana po sporządzeniu przez biegłego ostatniej opinii dalszych zastrzeżeń nie wniosła.

Sąd oparł się także na dokumentach przywołanych w części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny. Treść i prawdziwość tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne dowody w sprawie.

Sąd uznał też za wiarygodne zeznania świadków w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 20 lipca 2013 r. ponieważ były spójne, logiczne i korespondowały ze sobą wzajemnie, jak również z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był w znacznej mierze sporny – pozwany kwestionował roszczenie powoda co do zasady negując związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy kolizją drogową z dnia 20 lipca 2013 r. a uszkodzeniami w pojeździe powoda i tym samym odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego Towarzystwa na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem była okoliczność odmowy wypłaty odszkodowania powodowi. Pozwany nie kwestionował również posiadania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie przez sprawcę wypadku.

Zatem w pierwszej kolejności odnieść się należało do zarzutu braku legitymacji biernej po stronie pozwanego. W ocenie Sądu argumentacja pozwanego jest niezasadna.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność za szkodę zakładu ubezpieczeń jest pochodną odpowiedzialności samego sprawcy szkody. Jego odpowiedzialność za szkodę wynika z art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, posiadacze mechanicznych środków komunikacji mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych tylko na zasadach ogólnych, a zatem winy, przy czym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.).

W ocenie Sądu powód wykazał za pomocą dowodu z opinii biegłego sądowego oraz zeznań świadków, iż do kolizji drogowej doszło w okolicznościach przez niego wskazanych. Biegły nie wykluczył takiej możliwości. Nadto świadek J. S. kierujący drugim pojazdem uczestniczącym w zdarzeniu przyznał, iż był jej sprawcą, przyznał to także świadek J. C.. Tym samym Sąd uznał, że pozwane Towarzystwo jest zobowiązane co do zasady do zapłacenia odszkodowania względem powoda na podstawie art. 822 k.c.

Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone. Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie

poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanej i konkretnych okoliczności sprawy.

W niniejszej sprawie biegły sądowy ustalił, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 30.144,13 zł, przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem średnich stawek za roboczogodzinę na poziomie 90 zł/rbg za prace blacharsko-lakiernicze.

Tak zatem, skoro przywrócenie przez naprawę stanu pojazdu sprzed wypadku, jako przywrócenie stanu poprzedniego, jest obowiązkiem dłużnika z art. 363 § 1 k.c. (por. tak Sąd Najwyższy w wyroku wydanym w sprawie III CRN 223/80 powołanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 roku w sprawie III CZP 91/05), to w niniejszym przypadku sprowadza się do zapłaty kwoty 30.144,13 zł. Odszkodowanie obejmuje bowiem koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów, potrzebnych do restytucji pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 1981 r. w sprawie I CR 17/81, OSNC 1981/10/199; wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15).

Mając na względzie powyższe, zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda powyższej kwoty i równoczesne oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 24 lipca 2013 roku, w związku z czym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 23 sierpnia 2013 roku, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 24 sierpnia 2014 roku, jednakże – z uwagi na treść art. 321 § 1 k.p.c. – Sąd, zgodnie z żądaniem pozwu, zasądził odsetki od dnia 26 sierpnia 2014 r. Równocześnie, z uwagi na zmianę przepisów dotyczących odsetek ustawowych, która wprowadziła różne kategorie odsetek ustawowych i weszła w życie dnia 1 stycznia 2016 r., Sąd doprecyzował, iż od dnia 1 stycznia 2016r. powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Reasumując, z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.144,13 zł (trzydzieści tysięcy sto czterdzieści cztery złote trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty, z tym że od 1 stycznia 2016r. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku, równocześnie oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono w punkcie drugim.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie trzecim wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i uznając, że powód uległ jedynie co do nieznaczącej części swojego żądania (3%) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w całości. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 4.731

zł, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.564 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 750 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)